

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kvædlinger eller Smaakvad", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 384. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm11094/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

384

Eduu engang den Guders Gub i Maade
Dig standset har pa Ødens brede Bei,
Saa løser Ørd e, mig din Trængsels Gaade,
Dig Sandheds Ørd het svigter, lyver ei;
Du slamp dog ei mod Brædden som en Daare,
Du knur dog ei, men knæl med Angers Zaare
For ham, som tugetr hvem han haver hjær!

Og nu, far vel! Guds høje Fred bevare
Din Konning bold, din gamle Kongeslægt!
Ja trindt dig leire sig Hans Engleslære,
Og tryg du hvile i Hans Varetægt!
Det seer, naar lun du giver ham Hans Ere,
Da vil igjen din faste Borg han være,
Og du skal vorde Hans Jerusalem.

Da skal din Skov, o Dannemark! opfyldes
Af Psalmellang, som Herrens Kirketof,
Da skal dit Fjeld, o Norriga, forgyldes
Til Kirkeville under Hotelost,
Lad synse Hedninge og Drotter true!
Naar Gud er med os, vi for Kjøb ei grue,
Og ingen Karl skal røkke Fredriks Steen.

385

Til Greb Danneskjold.

(ved min liege Verdens Kronike.)

I Østresølet laae en valler Ø,
Dens grønne Krands var kette Øggestove,
Og paa den yuggebe saamangen Ø
Mod Bogelund sin lille, blanke Øvre;
Derfor den Ø mellem Sund og Holt
Af blanke Søer og af grønne Øst,
Hil Øslund's Rayn ubi de gamle Dage.

End ligger Ven ubi Øpresalt,
Men ei i Ø saa sagte triller Boretz,
I Eldens Øb er Øslund Sæland faldt:
Hvor Lunde stod, gaa Bonder efter Moren,
Saa eenlig løster mellem Holt og Sund
Sig hist og her en berlig Bogelund;
Beg Siden af en høigende Hjerminde.

B b



386

Hvor Balkeraden mellem Kalk og Sand
Sig, hoi paa Danst men og besleden, reiser,
Beb Balkesod, paa blanke Soers Rand
En gammel Borg imellem Boge kniser,
Men over den og over Bogen med,
Paa Brinken modig, efter Nordmands Sæd,
Den ranke Hyr sit grønne Spyd fremholder.

Den Borg er reist af ham, som lege bad
Den vrede Karpe i de blanke Dammie,
Og han, som plantede i lige Rad
De ranke Hyrre, det var og den Samme;
Om Sommeraftner, baade fjern og nær
Hans Navn udraades ubi Sjælands Kjør,
Og villig stammer Barnefungen, efter.

I Danmarks Saga mon og Navnet sat,
Og tun med den der ganger vel ad Glemme:
Hos Daniels det står ved Svarteraa,
Thi Eiermanden, skjønt han sad der hjemme,
Fra Dønchæren holt det værste Sværd:
Og han holt Huis, saa det er Ere vord,
Sit Navn til Brods, thi han heed Peder Øre.

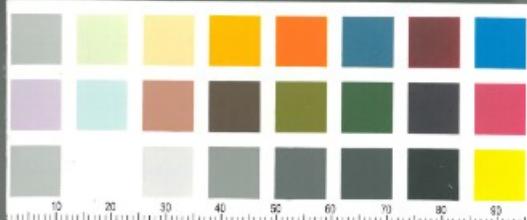
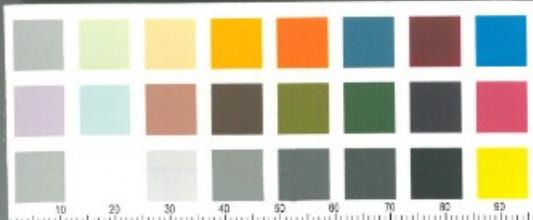
387

Alt paa den Borg, han reiste op med Magt,
Er, dog i Braa, hans Vignelle at flu,
Den Mentemester lidet ingen Pragt,
Han flygled ned fra Salen i en Stue,
Dog ogsaa der han blev af hom forfulgt,
Der under sit det store Navn har dugt,
Som skives bude paa hans egen Pand.

En Greve nu mon bo paa Gisselseld,
Der ei var ræd for Peders Navn at være,
Den Ø, hvor Hjalmar og hvo Griffenseld,
For Better segned, mon hans Øbel være;
Han og er Læring fra en bedre Tid,
Hans hu staar fast til gjære Fædres Tid,
Med Øb' og Daad han vil dem ihukomme.

En Sjælandsfar jeg er, med Tugt at sige,
Og Kroniken mit Hjerte ligger nær,
I Alogt og Skjoldskab vil jeg Mange vige,
Men ei i Gud og Nord at have kjer;
Hvor kan min Bog et bedre Sted da finde,
End i den Borg, hvorude og hvor inde,
Der tales høit om den forgangne Tid!

Bb 2



388

Den Jarl har end et saabant favert Navn,
Hvormed ei nogen Grevestægt kan bramme:
Det gylbent stod på mangen Dragskavn,
Og hvor der stod, ber stod det ei til Skamme;
Naar Kolen synker til den vaade Bund,
Og naar den løster sig fra torre Grund,
Da priser Doggen, som et Værk, sin Mester.

Naar Christine see hvor Kroniken mon lave
En Gjøe, Gris og Holger Rosenkrands,
Hvor sat de stod i Borge og til Hove,
De danske Riddere med Landens Sands;
Og spørge da: var i de onde Dage
Gi nogen christen Ridder end tilbage?
Da sværer Saga: Fredrik Danneskjold.

Min Bog og jeg, du Greve gjør og bold!
Vist helligen er dygtigt Skjold behøve,
Og dygtigt er dit gode Danneskjold,
Men her nok ei det vilde staa sin Prøve;
Chi synligt er kun Sikt af Mørkets Hær,
For mange og for hvæse er dens Sværd:
For gloende og giftige dens Pile.



389

Mon, som en Bærsek, uden Hjelm og Skjold,
Dumdriffig jeg da vil de Stærke mude?
Nei, Sværdet dover jeg med Kroens Skjold,
Og Pike slukkes, ihvor rodt de gløde;
Om Landerne jeg havet Sandheds Gjord,
Jeg og har Sværd, ja Landens Sværd: Guds Ord,
Og i den Kunstning tor jeg Satau mude.

Forsmøa vi da Dit gode Danneskjold,
Som værgende sig over Hyllet runder!
Mod Upligt og mod alstens Overvold
Jeg vaabenlös, men tryg jo staar berunder!
Bil Det i Bogen, som er Skjolbet værd,
Du hjelde over ubi Herreferd,
Da formid Tat! og Herren Dig velsigne!

Ga, bede skal jeg, som jeg beder her:
At Han sit Skjold vil over Dig og hvælve,
Naar Ebens Kerub løster streng sit Sværd,
Og Du, som hver en Adams Son, maa fjerløv!
Da vindes du til Herrens Abildgaard,
Hvor Livets Era i Blomster evig staar;
O! gid vi mødes i dets lune Skygge!!

